

Lidércfény

amatőr kulturális folyóirat

www.lidercfeny.hu

V. évfolyam, 2. szám, 2011. február

Elkövetők
Lidércfény HQ, Kapitány,
Mesterem, Homoergaster, Fuvallat,
Craz, Cyrus Livingstone, Floró, Tar,
Sigynnae, Jimmy Cartwright,
Anonymus R. Chynewa, Strahalov,
Gyenge István „Nicola”

Tartalom

BESZÁMOLÓ

- Ünnepi megemlékezés
az ötvenedikről /Lidércfény HQ/3.
Sikeres évet zárt a Lidércfény /Lidércfény HQ/4.

ÖTVENSZAVAS

- Ötvenszavak az ötvenedikbe #1 /Fuvallat/4.
Ötvenszavak az ötvenedikbe #2 /Craz/5.

NEOPRIMITIVIZMUS

- Az indián zombi suttogása /Kapitány/5.
Egy aprócska tévedés /Cyrus Livingstone/6.
Trakterotika /Jimmy Cartwright/6.
A Cenzor /Mesterem/7.
Romló közerkölcs /Mesterem/7.
Rímek Bódai-Soós Judit: Szakítására /Floró/7.
A dino-elmélet (the true story) /Mesterem/8.
Kapitány egy verse /Kapitány/8.
Halott ninja ritkán táncol /Kapitány/8.
A traktoros bánata /Jimmy Cartwright/9.
Ballada /Strahalov/9.
Hörcsög /Tar/9.
Szokatlan érzés /Mesterem/9.

FILMROVAT

- A Csillagok és filmesek háborúja /Homoergaster/10.

KÉPREGÉNYAJÁNLÓ

- Ian Scott-Sam Keith: Highway to Hell 1-2. /Sigynnae/ ..11.

ZENEROVAT

- 3+2 /Homoergaster/12.

KREATÍV ÍRÁSMŰHELY

- Gyenge István "Nicola" rovata14.

FANTASY

- Idelenn idegen /Anonymus R. Chynewa/15.

KÖNYVAJÁNLÓ

- Anthony Norton: Démon születik /J. C./16.

Jegyzet

A Lidércfény AKF, a szívem csücske

Sok-sok évvel ezelőtt, tízéves forma kölyökként azon törtem a fejem, hogy saját újságot készítek. A hatás, amire alapozva e merész tervet dédelgettem, az InterPress Magazin (IPM), az Alfa, a Képes Újság és a Pajtás, Pif Magazinok elegyéből kondenzálódott le bennem. Ezt afféle fűszerként színesítették a kezembe került külföldi prospektusok, képeslapok és egyéb sajtótenger hordalékai. Ez utóbbi nem volt sok. Akkoriban még internet nem lévén, egy jó kép vagy cikk forrása a kuka mellé kitett, vagy lomtárban felejtett újságkupac áttűrése, átnyalázása volt csupán. Örök sokk volt, amikor egy szeles vasárnap délután kószáltam a lakótelep sivár tájain, és egyszerre csak szembe lebegett velem egy színes képregénydarab! Egy külföldi képregény volt, angolul semmit se sejtettem, de a látvány nyilvánvalóvá tette, hogy sci-fi képregény! Később döbbszemtem rá, hogy Burroughs Marsbéli történeteinek első részéből tartottam egy darabot a kezemben! Sajnos mára elveszett az a négy oldal. Na ilyen hatások alatt nekiláttam, és írólapokból összekötöttem az első saját kiadványomat, melynek lapjait telerajzoltam az aktuális témáimmal, és melléjük nagyjából halandzsza szöveget róttam a papirosra. Halovány lila gőzöm se volt arról, hogy amit csinállok, az tulajdonképpen egy szamizdat! Ez a szó nem volt közismert akkoriban, egy jó pár más szóval együtt.

Később, Sípos Sándor barátommal arról álmodoztunk, hogy nemcsak saját újságunk, hanem kiadónk is lesz! Ez már kapitalista törekvés volt, aminek Sanyi volt a motorja. Persze ezek akkor csupán álmok maradtak. Közben felnőttem, a világ megváltozott körülöttem, és az anyagi korlátok miatt úgy tűnt, sosem lesz olyan sajtóorgánium, amiben zavartalanul közzétehetem agytúltengéseimet. A parázs azonban nem hunyt ki! Midőn, már az új évezredben Kapitány kitalálta, hogy csak a magunk örömeire állítsunk össze és nyomtassunk ki egy pár oldalas „újságot”, nagyon megörültem! A láng vadul lobogni kezdett.

Visszatekintve erre a 49 számra, úgy látom, hogy az AKF hamar magasra tette a léceket. Egészen korán látható és érezhető lett, hogy ez egy kultúrmisszió! A Lidércfény a honlapja segítségével gyorsan népszerűvé vált, egyéni hangvétele és toleranciája miatt. A net segédelmével az AKF országos és azon túlmutató ismertségre tett szert. Bárki letöltheti onnan, nyomtatóbarát PDF alakban. Az a 70-80 példány, amit ingyen terjesztünk, még ütősebb, itt a gyermekkori álmom! Témánk az van bőven: a neoprimitív agygyantázástól az irodalmi kísérletekig. Az ÚJSÁGBAN van minden: vers, próza, esszé, ajánló, zenerovat, történelmi érdekességek, évfordulók. Bevallott tanítóm, Stanislaw Lem nyomdokvizsein evickélve, a recenziókat olvasom és írom különös élvezettel. A cél, amit ez a kulturális missziós munka kitűzött: alkotókat, tehetségeket patronálni, bátorítani.

Tapasztalatból tudom, hogy alkotóként micsoda katarzis a saját művet kinyomtatva kézbe venni. Ennél már csak az a jobb, amikor más, ismeretlen emberek olvassák az elkövető aktuális agyemenését elmélyült figyelemmel! Az Amatőr Kulturális Folyóirat ezzel az élménnyel is megajándékozott! A Lidércfény előtt is írtam már, ez veleszületett agybaj, nincs mit tenni. Mióta azonban létezik a Lidércfény, sokkal több a motivációm. Az AKF pedig egyszerűen szárnyakat ad! Megvallom, hogy én már csak az AKF-be írok, hónapról-hónapra felkészülgetve az adódó témákhoz, melyek a szerkesztőségi összejöveteleken fogalmazódnak meg. Ezekben Kapitány jár az élen. Ezek a délutánok időnként egy kabaré vad gegpartyjaihoz hasonlatosak! Ezt imádom, mikor hatással vagyunk egymásra, ezt nagyon igénylem! Hálás vagyok Jimmynek és Kapitánynak, hogy ez így van, hogy ezt kitalálták! A kedves olvasó már tudja, miért adtam ezt a címet a jegyzetemnek. Az AKF gyermeki álmom megvalósulása, létezésem egyik értelme, célja... én magam vagyok az!

Túri András „Homoergaster”

IMPRESSZUM:

**Lidércfény amatőr kulturális folyóirat
V. évfolyam. 2. szám, 2011. február**

Kiadja a Lidércfény Online Kulturális Magazin
Megjelenik minden hónap második felében.

Borító: Jimmy Cartwright - Az ötvenedik

Felelős és tördelőszerkesztő:

Bognár Zsolt (Jimmy Cartwright)

Tartalmi szerkesztő: Török Viktor (Kapitány)

Olvasószerkesztő: Túri András (Homoergaster)

Grafikai munkatársak:

Sigynnae, Bognár Attila (WhiteRaven)

Támogatónk: Szabó Dénes és családja

E-mail: lidercfeny@szentesinfo.hu

Internet: www.lidercfeny.hu

Nyomdai munka: SZVSZ Kft. nyomdaüzeme
6600 Szentés, Petőfi u. 1.

Ünnepi megemlékezés az ötvenedikről

Íme, hát ehhez is elérkeztünk. Ez a Lidércfény amatőr kulturális folyóirat ötvenedik száma. Mindenekelőtt tisztelettel megköszönjük mindenkinek – íróknak, költőknek, grafikusoknak, támogatóknak, olvasóknak –, hogy kitarattak, biztattak, kritizáltak, segítettek bennünket. Nélkülük minden bizonylan nem értük volna el ezt a

szép teljesítményt, amelyet éppen értük folytatunk. Ezért mindannyiuk megbecsülése jeleként rendeztünk egy kis megemlékezést, a Lidércfény stílusához leginkább illően, azaz neoprimitív módon. Készítettünk videofelvételt és hanganyagot is, amelyeket a honlapunkon teszünk elérhetővé. Alább a képes beszámoló látható.

Érkeznek a rajongók!

Homoergaster és Jimmy vitték a szót.

A rajongók egyik...

...és a másik oldalról + saját média.

Jimmy számolt be az eddigi sikerekről, majd Mesterem örökbecsű "Metabiszulfít" című alkotását olvasta fel.

A fenti képen Kapitány látható. Egyértelmű. :)

Homoergaster gázálarcban tartotta rendhagyó beszédét. A háttér is igen érdekes...

Ida, a versmondó lány szerepében a kultikus "Békaélet Békaréten" című remekművet olvasta fel.

Az ötvenedik AKF borítójának leleplezése.

Sikeres évet zárt a Lidércfény

Néhány lelkes, szellemiségében fiatal, szentesi amatőr alkotó hét évvel ezelőtt, 2003-ban úgy gondolta, publikálni kívánt műveik számára létrehozni egy internetes oldalt, Lidércfény néven. Az eltelt idő alatt weboldaluk az ország amatőr, félprofi alkotóinak kedvelt helyévé vált. Az igények növekedése hívta életre 2007-ben a Lidércfény amatőr kulturális folyóiratot, amely áttérést jelentett számukra. Több helyi és országos rendezvényre kaptak meghívást, s 2009., 2010-ben az Egy Fantasztikus Nap című szakmai rendezvény hivatalosan felkért médiatámogatói voltak.

A magukat csak Lidércfény HQ-ként aposztrofáló csapat sem gondolta az induláskor, hogy egy egyszerű, ingyenes, szabadidejükben elkészített és működtetett weboldalnál tovább jutnak. Ám látva a náluk publikáló alkotók lelkesedését úgy gondolták, hogy idejük és energiájuk függvényében igyekeznek a felmerülő igényeket lehetőségeikhez mérten minél jobban kiszolgálni. Így került sor 2004-ben az I. Lidércfény találkozóra, amelyet még három követett, megjelenésre a szentesi strandfürdőben megrendezett mindkét Civil Téren, valamint egy drámaelőadásra. 2007 januárjában kezdték el készíteni folyóiratunkat, 2008 júniusától internetes rádióadásait. Az eltelt idő alatt öt pályázatot írtak ki, melyekre átlagosan 80-100 pályamű érkezett. Mára odáig jutottak, hogy nem csak az amatőr alkotók körében, de a szakma berkein belül is ismerik és elismerik őket.

Fő profiljuk a fantasztikus irodalom, de sok szépirodalmi alkotás, fotó, festmény, grafika is megjelent már náluk. Több olyan író, költő kezdte náluk pályafutását, akik ma már önálló novellás-, verseskötettel rendelkeznek, vagy rendszeresen publikálnak különböző antológiákban. Ennek ellenére szerényen még mindig azt vallják, hogy ők csak teret adnak az amatőr alkotóknak a megjelenésre. Célkitűzésük tehát nem változott, amelyet az induláskor úgy határoztak meg, hogy szeretnék fényt gyújtani az ifjú tehetségeknek. Ez az eltelt idő, de különösen a 2010-es év tükrében eddig sikerült nekik.

A tavaly először megrendezett Szíriusz Scifi Napok egyik kiemelt eseménye volt ötödik pályázatuk díjátadója. Ugyanitt kellemesen elbeszélgettek *Fazekas Attila* képregényrajzolóval, aki a '80-as években bőven ellátta az érdeklődő hazai ifjúságot munkáival, többek között a *Star Wars*, illetve a *Botond* képregényekkel.

A nagy hírű, tavaly 30. évfordulóját ünneplő HungaroCon-ra is meghívták őket, ahol exkluzív interjúkat készíthettek *Farkas Bertalannal*, az első magyar kozmonautával, valamint beszélgethettek a számtalan könyvet publikáló *Nemere Istvánnal*. Arra is büszkék, hogy a hazai fantasztikum díjára (Zsoldos Péter Díj) jelölt művek mellett több Lidércfényes alkotó novelláját is felolvasták, hiszen még nem volt példa hasonlóra. Találkoztak itt továbbá *Harrison Fawcett (Fonyódi Tibor)*, *Anthony Sheenard (Szélesi Sándor)*, *Antal József* írókkal, szerkesztőkkel.

Az Egy Fantasztikus Nap elnevezésű rendezvények (melyet tavaly decemberben rendeztek meg harmadjára) arra adtak lehetőséget, hogy a szakma képviselői mellett (Cherubion kiadó, Delta Vision) írói műhelyekkel (Karcolat, Tinta klub, Írókör), profi írókkal (*Eve Rigel*, *Jeffrey Stone / John Caldwell*, *Eric Muldoom*, *Michael Mansfield*), szerkesztőkkel is megismerkedjenek.

Mindezt kitartó munkájukon kívül a 2007 januárja óta kiadott, ingyenes, Lidércfény amatőr kulturális folyóiratnak köszönhetik, amelynek éppen az ötvenedik, jubileumi számát tartja kezében a tisztelt olvasó. Bár az évek során a publikáló alkotók köre jelentősen változott, mára egy eléggé stabil gárdával dolgoznak, s nem csak írókkal, költőkkel, hanem grafikusokkal is.

Weboldalukon, e-mail elérhetőségükön keresztül folyamatosan keresik őket fiatal, vagy épp idősebb, de kezdő alkotók, akiknek igyekeznek segíteni, hogy az irodalom általuk választott zsánerében, tehetségükhöz mérten minél jobban megállják a helyüket.

Jelenleg egy antológián dolgoznak, amelyet e-book (elektronikus könyv) formában szeretnének kiadni. A kötet fő témája egy alternatív Magyarországról, közelebről Simagöröngyösről kiinduló apokalipszis, melyet egy vegyiraktárra lezuhanó szovjet műhold és néhány zombi indít el. A novellák többsége a kellemes szórakoztatásra, könnyed humorra épül, nem pedig a műfajban már megszokott rettentő jelenetekre.

Terveikről nem szívesen beszélnek, mivel működésük során több elképzelésük is elkallódott időhiány, vagy anyagi okok miatt, így ma már csak arról nyilatkoznak, amit bizonyosan véghez tudnak vinni, ezt pedig fentebb már megtették. Persze remélik, hogy jelenleg pihentetett ötleteiket egyszer sikerül valóra váltani.

Ötvenzavasok az ötvenedikbe #1.

Szemébe könnyet csalt a kín. Vajúdott. „Hát minden szülés ekkora fájdalommal jár? Sosem fogom megszokni?” – zsörtölődött magában. „Ha ez így van, változtatnom kell életvi...” Következett egy véget nem érő transz. Mikor magához tért, túl volt minden. A bába felemelte, megszemlélte az eredményt:

- Szép. Van már neve a gyereknek?
- Igen. Ötvenzavas.

Fiatal kora ellenére, már kétszer körbejárta a Földet. Volt Tibetben, megkerülte a Kajlászát, útba ejtette Mekktát és a piramisokat. Mégsem lelte meg, amit keresett. Sem a nagy sivatagban, sem az óceánban. Belefáradt, kiégett. Csak az üresség maradt. Végül feltévedt a netre. Az elektronikus sztrádán szinte belerohant a megoldás kékjébe:

- A Lidércfénybe.

Fuvallat

AZ INDIÁN ZOMBI SUTTOGÁSA

Egy sötét, viharos éjszakán Pista bácsi unalmában leült kedvenc foteljába a tévé elé, bekapcsolta azt, majd távirányítóján kattintgatva elkezdett keresgélni a csatornák között. Az egyik adón egyszer csak megragadta figyelmét egy nagy méretű főcím: „Az indián zombi suttogása”.

- No, ez aztán biztos jó film lesz - gondolta Pista bácsi.

Letette kezéből a távirányítót, majd elővett egy doboz Heineken söröt, melyet 300 Ft-ért vett a helyi Tescoban. A film kezdetét vette, Pista bácsi pedig hideg sörét kortyolgatva kísérte figyelemmel a képsorokat.

A film arról szólt, hogy egy álmos amerikai kisvárosban egy szovjet szputnyik lezuhanása zombivá változtatta a lakosság jelentős részét. A főszereplő - filmbeli nevén - Richard Shepard volt, aki sírásóként dolgozott a helyi temetőben. Egy este rogyadozó szolgálati lakásában üldögélt, amikor hirtelen a sötétből előtűnő mutáns zombik törték rá az ajtót. Shepard, jobb választása nem lévén, felkapott egy kurblivasat, és véres rendet vágott a zombik között. A lények felett aratott győzelme után a főhős hátára vetette viharvert shotgunját, táskájába tett néhány

doboz lőszert, felpattant háza falához támasztott, rozszant biciklijére, és nekivágott az éjszakának. Egészen a kisváros határában lévő elhagyatott barlangig karikázott, melyben gyermekkorában gyakran játszott pajtásaival. Itt ledobta biciklijét, és megpróbált elrejtőzni a barlang mélyén. Nem volt egyedül: a barlangban már ott lapult régi ismerőse, a vén Lucas Holmes, a helyi állomásfőnök. Sajnos nem sokáig volt nyugtuk: ősi indián lidércek rontottak rájuk, de Shepard és Holmes súlyos küzdelemben visszaverte a támadást.

Pista bácsi szeme ekkor már kezdett lecsukódni. Az utolsó kép, amely eljutott homályosuló tudatáig, az volt, amikor a vén állomásfőnök kezében egy rozsdás vascsővel rárontott egy tolldíszes, ősi varázsigéket suttogó indián zombira. Pista bácsi utolsó erejével kikapcsolta a tévét, és mély álomba zuhant.

Másnap reggel, amikor - még mindig a fotelben elnyúlva - felébredt, eszébe jutott az előző esti zombifilm.

- Ekkora marhaságot még életemben nem láttam - gondolta Pista bácsi.

Kapitány

I MOCSÁRGÁZ

Fényes gázok, fényes lápok!

Ötvenszavasok az ötvenedikbe #2.

Barbárság

Hukk, a barbár belekortyolt korsónyi félédes vörösborába a Nyakonöntött Próbagoblin klubtermében, majd kényelmesen elhelyezkedett kedvenc farkasbőr foteljében.

- Idenézz, barátom, ebben barbárok vannak! - mutatott neki Pufff egy papírlapokból álló színes valamit.

- Mi az, hogy kulturális folyóirat? - kérdezte Garden odalesve a címdalra.

- Azt nem tudom, de ezt hallgassátok... - lapozott egyet a varázsló.

A postás mindig kétszer kopog, avagy helyzetkép a simagöröngyösi katasztrófa előtt két héttel és három nappal

Dezső már alig várta, hogy végre-valahára hazakeressen. Meglepetésére a postaládában a villanyszámla mellett egy nagy borítékot is talált, amelyen nem szerepelt feladó.

A pecsét mindenesetre szentesi - állapította meg a nappaliba érve, majd elővette a levélbontó kését.

Azt mondja, hogy Lidércfény amatőr kulturális folyóirat, ötvenedik, jubileumi szám - olvasta a címlapon.

Craz

Egy aprócska tébedés

Történt egyszer, egy verőfényes napon, hogy a világ-szép hercegnő kis kosárral a kezében kiment a mezőre friss virágot szedni. A tavaszi szélben lágyan lengedezett fehér haja, fekete szoknyája... ööö... pardon! Fordítva! A szoknya volt fehér és a haj volt fekete! Éppen a közeli erdő széle mellett haladt el, midőn egy rém ronda, fekete öltözött, ősz szakállú törpe ugrott elé, elállva útját.

- Megállj, szépséges hercegnő! - rivallt rá a jelenés. - Tudod te, ki vagyok én?

- Nem én! - felelte meglepetten az ifjú hölgy.

- Én vagyok a nagyhatalmú törpemágus!

- Jaj, de jó! Már azt hittem, egy újabb ostoba kérő!

A törpe néhány pillanatig elhülten hallgatott a szokatlan választól.

- Hé, ez így nem fair! - méltatlankodott magából kikelve. - Tessék megrémülni! Tessék sikoltozni!

- Ugyan, miért? - kérdezte a hercegnő szelíden. - Én egy szimpatikus, zsémbes, öreg bácsit látok.

- Pedig én tényleg hatalmas mágus vagyok! Tüstént békává változtatlak!

- Az nagyon elszomorítana! - válaszolta a hercegnő továbbra is szelíd hangon. - Ugyanis imádom a golyákat...

„Hát ez hülye!” - gondolta magában a törpe varázsló. Valami frappáns visszavágáson gondolkodott, de mielőtt még bármit is szólhatott volna, a lány így folytatta:

- Biztosan nem volt gyerekszobád, azért vagy ilyen morcos és barátságatlan.

- Egy barlangban nyomorogtunk a testvéreimmel - ismerte be zavartan a törpe. „Most meg mit akar ebből kihozni?” - törte lázasan a fejét.

- Talán gonosz mostohád is volt? - kérdezte őszinte együttérzéssel a hercegnő.

- Mi tagadás, abból három is kijutott nekem!

- Ha tényleg igazi varázsló vagy, változtasd pillangókká ezt a virágsokrot a kezemben!

- Azon ne múljék! - dörmögte a mágus, megdörzsölve ékköves gyűrűjét. Abban a pillanatban, mint megannyi repülő gyöngy, lepkék színes kavalkádja vette körül a hercegnőt.

- Ó, hát ez igazán gyönyörű! - kiáltott fel a lány vidá-

man. Majd az öreghez fordult. - Hallod-e, te varázsló! Segíthetnél lefűlelni a sarlatánokat! El sem tudod képzelni, mennyi tenyérjós, látnok, aranycsináló és kuruzsló garázdálkodik a városunkban! Becsapják és kifosztják a szerencsétlen tudatlanokat! Bizonyára miattuk van nektek, varázslóknak rossz híretek!

- Úgy ám! Milyen igaz! Hát csak kapjam el őket, majd jól ellátom a bajukat! Örökös viszketegséget küldök rájuk! Kaktuszt növeszték a hajuk helyén! - fogadkozott éles hangon a törpe a mellét döngetve. Kellett egy kis idő, mire lecsillapodott.

- A növények titkait is ismered, ugye? Meg tudod különböztetni a gyógyhatását a mérgezőtől?

- De még mennyire! - lelkendezett a törpe, egykori, sikeres méregkeverési ügyleteire gondolva.

- Akkor nyithatnál egy gyógynövénypatikát! Árusíthatnál fültisztító gyertyákat az elfeknek, kenőcsöket a trolloknak lábomba és pikkelysömör ellen, gyógysampont az orkoknak tetvek és atkák ellen... esetleg meggyőzhetnéd a barbárokat a vegetáriánus táplálkozás előnyeiről.

A törpe már a hasát fogta, úgy kacagott.

- Jól van leányom, meggyőztél! Kezet rá! - kapva kapott az alkalmon, hogy megszorongassa a hercegnő fehér kacsóját.

- Hopplá! A gyűrűm! - kiáltotta a varázsló meglepetten.

- Te ostoba! - szólt a hercegnő furcsán elváltozott hangon, haragos arccal, kezében a zsákmányolt varázsszékkel.

- Tényleg nem tűnt föl neked? Egy királylány a réten egyedül, kíséret nélkül? Melyik ostoba dajkamesében halottad ezt?

Mielőtt még a meglepett és megszeppent törpe bármit is szólhatott volna, a hercegnő óriási háрпиává változott, s lenyelte őt szőröstül, bőröstül, süvegestül, mindenestül.

Ezután a szörnyeteg visszaváltozott a szépséges hercegnővé, böffentett egy öblöset, s vidáman dalolászva indult hazafelé.

Estére várta a szöke herceget, fehér lovon... vacsora-vendégnek!

Cyrus Livingstone

Trakterotika

Nagy a Traktor kereke,

Szép a Julcsa feneke!

Van a Traktoron eke,

Szép a Julcsa feneke!

Megy a Traktor szánatni,

Lefogom a ruhát Julcsáról rántani!

Jó a Traktor, nem fog elakadni,

Lefogom a ruhát Julcsáról rántani!

Kényelmes a Traktor ülése,

Termetes a Julcsa mellye!

Megfelelő a Traktor dőlése,

Termetes a Julcsa mellye!

Szép a kilátás a Traktorból,

Kisegítem Julcsát a szénából!

Kiabál a Pistabá a Traktorból,

MI MEG GYORSAN ELSZALADUNK

A JULCSÁVAL A PAJTA MÖGÉ!!!!

Jimmy Cartwright

A Cenzor

Tisztelt Oktatásügyi Minisztérium!

Tárgy: Vers oktatási programból való megszüntetéske, törölgetéske

Indoklás: Ombudsmani ellenőrzésünk során számos anomáliára bukkantunk, ennek az egyik legkirívóbb példája a „*Sehall-selát Dömötör*” című költemény. Indítványozzuk azonnali törölését az oktatási programból, illetőleg az ajánlott irodalomból. A vers szélsőségesen uszító, kirekesztő, alkotmányellenes, kimeríti a BTK 179.§, Rágalmazásról szóló és a BTK 180.§ Becsületsértésről szóló bűncselekményeket, valamint az Alkotmány 60.§-ba ütközik, mely kimondja az élethez, a tanuláshoz és az emberi méltósághoz való alkotmányos jogot.

Néhány szemelvényt kiragadtunk a műből állításunk igazolására.

Tehát idézetek a versből: „*Sehall-selát Dömötör*”... már a legelső sorból kiderül, hogy Dömötör vak, vagy gyengénlátó, illetve siket. Tehát speciális oktatási intézményben lenne a helye, nem pedig ép érzékszervű társai között, ahol az esélyegyenlőség nem érvényesülhet, hiszen eleve hátránnyal indul. Ezután egy becsületsértés következik: „*Buta volt, mint hatökör*”. A második versszakban Dömötör

téveszméiről hallunk, mely szerint nem tud különbséget tenni különböző szakmák tevékenységeivel kapcsolatban: „*Azt hitte, a szűcs az ács*”. Tisztelt Miniszter Úr! Az „*ács*”, „*takács*”, „*szűcs*” foglalkozások ma már igen ritkák, nem várható el egy 6 éves korútól, hogy ebben a témában autentikus legyen. A költemény további részében Dömötör vesszőfutását követhetjük szemmel, amint egyre nagyobb a tudásbeli kontraszt ő és ép társai között, emiatt számos megaláztatás éri.

A tragikus vég elkerülhetetlen, Dömötör öngyilkosságot követ el: „*megette a könyvlapot, utána tintát ivott*”. Nyilvánvaló, hogy a légutakba kerülő idegentest, valamint a nehézfém mérgezés végül Dömötör halálát okozták.

Személyiségfejlődési szempontból rendkívül károsnak ítéljük meg az ilyen és ehhez hasonló tartalmú irodalmat a kiskorúakra nézve, mindezek alapján követeljük az említett mű betiltását.

Az is baj, hogy nem kaptam kiwit a piacon, ezért még valaki felelni fog!

Tisztelettel: Pocok Orsolya

Mesterem

Romló közerkölc

Brósz késsel fenyegette meg a szakácsnőt, hogy ne adjon ebédet.

- Engem nem lehet fenyegetni! - mondta a szakácsnő, és Brósznak átnyújtott két Túró Rudit.

Brósz zsebre rakta a két csokoládét, és elment az iskolai szemeteshez, ahol a szendvicsét hagyta. Útközben meglátott egy konténert. Az egyik Túró Rudit bele akarta dobni a nyitott fedelű kukába, ám dobása célt tévesztett, és a

földön landolt.

- Majd visszafelé beledobom... - gondolta Brósz.

Bement a szendvicsért, és elindult vissza a kukához. A Túró Rudi eltűnt!

- Már nem lehet egy Túró Rudit öt percre a szemeteskuca mellett hagyni! - állapította meg keserűen Brósz.

Mesterem

Rímek Bódai - Soós Judit: Szakítására

- Betörlek, édes!
- Csakhogy én nem hagyom magam!
- Hiába csengsz fecsegve, hiába morogsz, megtörlek.
- Én vagyok a legfeszesebb. Hiába lökdösöl, nem engedlek át. Nem nyílok meg neked!
- A környék legimpozásabb hímje ostromol. Díszeid elvarázsolnak.
- De én anélkül is gyönyörű vagyok!
- Igaz, drágám, hagy csupaszítsalak le. Dörzsöllek, karcollak, érintelek.
- Igen, üss, törődj velem! Add nekem az erődöt!
- Jövök! Feszülj, tarts ellent! Úgysem bírod.
- Óh, meghalok érted! Lökdösésed összetör!
- A tiéd vagyok, megtörlek! Magam alá rendellek.
- Már a tiéd vagyok, meghalok érted, megnyílok neked!

- Ahh, ez jól esett, jöhet a következő!

- Máris eldobsz? És én itt állok meggyötörve, megalázva, szűzi mivoltomat, tisztaságomat elveszítve.

- Következőt!

Mondotta a kard, és a párbajozó másik viking harcos is. Még volt egy díszes pajzs, melyet kicserélhetett az összetörttel. A párbaj folytatódott:

- Betörlek, édes!

- Csakhogy én nem hagyom magam!

- Hiába csengsz fecsegve, hiába morogsz, megtörlek.

- Én vagyok a legfeszesebb. Hiába lökdösöl, nem engedlek át. Nem nyílok meg neked!

// A 13. harcos egyik titkos jelenetéből //

Floró

A dino-elmélet (the true story)

Napjainkban ismét divatba jöttek a dinoszauruszok. Különböző információs csatornákon naponta foglalkoznak ezeknek a gigantikus méretű őshüllők rejtélyes pusztulásával. A mai divatos tudományos elmélet szerint kozmikus katasztrófa (egy Földre becsapódott meteor) okozta tragédiájukat. Ez az elmélet azonban több helyen sántít. A témával komolyan foglalkozó tudósok (mint én) erős kételyeiknek adnak hangot ezzel kapcsolatban.

Létrehoztam egy szaktekintélyekből álló kutatócsoportot, hogy oszlassuk el végre a közvéleményben eluralkodott téveszméket. A tudósok nevük elhallgatását kérték, hiszen a történelemből jól tudjuk, hogy az újító jellegű felfedezéseket sokszor szánalom és nevetség tárgyává tették.

A tudósok több különböző elméletet állítottak fel, az olvasóra bízom a teóriák helytállóságának eldöntését. Dr. Kisöreg (álnév) szerint a dinók pusztulását a nagy testméretekből következő szaporodási nehézségek okozták. Véleménye szerint ilyen testalkattal képtelenség közöszülni. Sajnos a szexuális kultúra nagyon alacsony szinten lehetett. Feltehetőleg, bár a Káma-szútra című könyv igen régi, valószínűleg a jura korban még nem létezett. Dr. Okostóni genetikai szakértő szintén a hatalmas testméretet okolja a katasztróféért. Álláspontja értelmében a dinók a korlátlanul rendelkezésre álló élelemből túlságosan sokat fogyasztottak, és egyszerűen elsüllyedtek. Elméletét azzal támasztotta alá, hogy az összes régészeti lelet a föld alól került elő. Sutyerák professzor szerint a központi idegrendszer fejletlensége, valamint az ezzel kapcsolatos aránytalan méret tragikus szituációkat eredményezett. Például erdőtűz esetén mire az ingerület

végigfutott az idegpályákon, az őslények szénné égtek mielőtt a megfelelő menekülési reakciót kiviteleztek volna. Most pedig ismerjék meg az én elképzelésemet. Köztudott, hogy ezek a dinoszauruszok évmilliókig egyeduralmuk voltak a Földön. Rengeteg idő állt volna a rendelkezésükre fejlett civilizáció felépítésére. Erre azonban nincsenek bizonyítékaink. Amikor rádöbbenek, hogy még egy autósztrádát sem tudnak felépíteni, tömeges öngyilkosságot követtek el.

Köszönöm megtisztelő figyelmüket, és bízunk benne, hogy ha az emberiséget hasonló tömegkatasztrófa éri, akkor végre MI, zöldszemű ostorosok átvehetjük a jól megérdemelt vezető helyünket a Földön.

Mesterem

Kapitány egy verse

Ismét jelentkezem egy verssel.

Ez már a második.

Az első a szűnyog monológja volt.

Ez nem az.

Ez egy másik.

Csak a változatosság kedvéért.

Meg egyébként is miért ne?

Kapitány

Halott ninja ritkán táncol

Béla egy régi hidegháborús bunker legmélyén lakott. Ezt a bunkert azért építették annak idején, hogy védelmet nyújtson a dolgozó népnek, ha az imperialisták esetleg támadást indítanának. Az imperialisták viszont már rég elköltöztek a környékről, csak a törpék és a zombik maradtak az erdőben. Bélának így a bunker sűrű betonfalai között nem volt oka a félelemre, ugyanis a törpék békések, a zombik pedig buták voltak.

Egy napon Béla úgy gondolta, hogy el kellene mennie a közeli kultúrházba, ahol egy fotókiállítást rendeztek a korabeli gyertyatartókról. Béla egyik hobbija a fotózás volt, így nem hagyhatta ki ezt a fontos eseményt. Előmászott hát a bunker mélyéről, és elindult az avarral borított erdei úton. Ment, ment, mendegélt, egyszer csak szembe jött piros traktorján régi ismerőse, a halott ninja.

Béla illendően köszöntötte:

- Adjon Isten jó napot!

- Úgy legyen - válaszolta a halott ninja, akinek neve egyébként Yagamo volt.

- Hová mész ily sebesen, piros Belarus traktorod nyergében ülve? - kérdezte Béla.

- Táncmultság lesz este a kultúrházban, oda tartok - válaszolta az ősi japán kultúra helyi képviselője.

- Én is oda tartok ám, fotókiállítás lesz a kultúrházban,

azt akarom megnézni - mondta Béla. - Veled tarthatnék?

- Természetesen - felelte Yagamo.

Béla felmászott a traktor vezetőfülkéjébe, a halott ninja gázt adott, és továbbindultak a kultúrház felé. Menet közben folytatták beszélgetésüket.

- Nem értem, hogy is van ez - értetlenkedett Béla. - Az ősi dakota bölcsesség azt mondja, hogy halott ninja ritkán táncol.

Yagamo elgondolkozott, majd így válaszolt a kérdésre:

- Hát, az esetek többségét tekintve igaza van a dakotáknak, de azért vannak ám kivételek! Igaz, hogy halott ninja vagyok, de attól még gyakran szoktam táncolni!

- Jól van, Yagamo komám, nem is azért kérdeztem! - nyugtatgatta barátját Béla.

Ezután már szótlánul folytatták útjukat a kultúrházba. Itt megérkezésük után először közösen megittak néhány üveg sört, majd ki-ki ment a saját útjára: Béla a fotókiállításra, Yagamo pedig a táncmultságra.

Így történt hát Béla találkozása Yagamóval, a halott ninjával, aki - az ősi dakota bölcsességnek ellentmondva - szabad idejében gyakran táncolt.

Kapitány

A traktoros bánata

Van nekem egy Traktorom,
Éjjel-nappal azt tolom.
Van ám ratja eke is,
A pélóm lágy meg merev is.

Van nekem egy Traktorom,
Veríték van arcomon,
Mikor én a Traktoron,
Éjjel-nappal dolgozom.

Volt nekem egy Traktorom,
Én aztat már nem tolom.
Mert az folyton lerohadt,
Nem kapott elég olajat.

Volt nekem egy Traktorom,
Elrozsdált a pamlogon.
Kistermelőnek mi maradt?

Jimmy Cartwright

Ballada

Szobában egy forgószék,
Rajta ül a Morgó Szép.
Ha szólok neki, kotródjék,
Egy utolsót mordul még:
Ahelyett, hogy bókolnék,
Jobb tenném, ha koldulnék!
Nem úgy, mint a múltkor még
- Három perccel elmúlt hét -
Épp itt voltak Rékáék.
Szóltam nekik: táncolnék,
Elküldtek sült békáért!
Nem volt kedvem menni épp,
Kiáltottam Pistáért.
Nem volt itt túl nagy a tét,
Pista nem jött mégse - miért?
Épp a pincében vett vért;
Nem tudta, hogy hibát vét,
Csak pár percig maradt ép;
Ma már falba veri a fejét.
Ez a mese nem volt szép.

Strahalov

Szokatlan érkezés

Összerezzen a mellette felcsörömpölő éles zajtól.
Üvegcserepek, éles szilánkok süvítették a levegőt. A jobb-
ra tekintő Brósz már csak a nyílászáró szerkezet üres kere-
tét látta, melyből már csak néhány maradék éles üveg-
darab állt ki.

Egy ránézésre öreg polip volt a padlón. Ő volt a szokat-
lan vendég, ezzel a markáns belépővel.

Brósz ingerülten rászólt:

- Ennyemán no, haver, éppen mákot daráltam, és ahhoz
figyelem kell, nem szeretem, ha zavarnak közben.

A polip nem reagált. Tett néhány lépést (inkább csúszott),
és bekebelezte az íróasztal szélén fekvő papírt elnyelte.

- Hát ezt jól megcsináltad! - méltatlankodott Brósz. Most
írhatom újra a Meteorológiai Intézetnek a jelentést.
Fejbedoblak kristálycukorral.

Mesterem

Éljen és virágozzék a láp!

Hörcsög

a hörcsög rágcsló természetű jószág
éjszaka jön ki, amikor alszik az ország
megdézsmálja a kaját
másnap látják csak a kárát
szegény cincogi, nem bánt senkit
de ha megdorgálják, megharap ujjat s bármit
szereti a mókuskereket
igy lefogy vele eleget
a sólyomtól fél nagyon
mert ő nyomja agyon?

Tar

"A CSILLAGOK ÉS FILMESEK HÁBORÚJA"

avagy: kis „b” betű cikke a Népszavában, 1982. február 14-én, vasárnap... ..akkor még nem Valentin napján...

Sok-sok éve már, hogy ezt a megsárgult kivágást őrizgetem. Egészen pontosan azóta, hogy az Apám által még el sem olvasott napilapból orvul kivágtam, és besorolt a csillagháborús cikkgyűjteményembe. A fejléc részlete nem egyszerűen a dátumot árulja el, hanem egy további infót is ad, miszerint az ominózus szám a vasárnapi. Akkoriban tehát a Népek a szava nem állt el vasárnap, ellentétben a jelenünkkel. De persze aggodalomra, mint tudjuk nincs okunk: a keletkezett mínusz több száz fokos vákuumot most más napilapok töltik ki, a vasárnapi számaikkal... Persze akkoriban a hétfő volt a szünnap, se napilap, se TV. Hétfőn nem csak a kétoldali munkaundor kínozza a szocialista munka hőseit, hanem a pártsajtó dögvészes hallgatása is...

Az ABC második betűjével jelzett író kis írásocskája alapvetően nem negatív hangvételű. Úgy érzem, a filmművészet régimódi rajongója lehet. Viszont a filmes művészet óvásában, ami a cél, azért fölfedezni vélem azt a bizonyos „savanya a szőlő” effektust. Bizony, a béketábor ilyet nem tudott! „b” a maga módján „leleplezi” ezt az új mítoszt, ami belépett a képbe, kissé megkuszálva a szocreál kultúrát. Közli olvasóival - többek közt apámmal ellentétben szerény személyemmel - hogy a csillagok háborúgnak 11 millió dezsbó került - ez vélhetően a szocreál film két 5 éves tervét is bőven futotta volna! - és több mint 400 millát hozott. (meglehet, hogy az egész szovjet tömb filmköltészetése belefértne 70 évre). Ezt az extraprofitot a film nem a művészi teljesítményének köszönheti, hanem a látványvilágnak, ami meghódította a nézőket! Naná! A szocreál művészfilm ezzel nem tudott versenyezni, igaz, nem is akart. A királyi többest használva azon hitetlenkedik, hogy a filmkészítésnek született olyan ága is, amelyben nem a művészet, hanem a technika mércéjével mérnek.

De a kereséget felváltja az óvatos lelkesedés. Azt írja, hogy A Birodalom Visszavág egy trükk-kavalkád, és bizonyítéka annak, hogy... „...a számítógépek, a hi-fi tornyok... az elképesztésre alkalmas berendezések...” belépett a filmkészítésbe. Az optikai trükkök valóban használtak a korabeli digitális technikát, sokat az Industrial Light and Magic emberei találtak fel. Ez a technológia akkoriban még gyerekcipőben járt, szinte embrionális állapotban leledzve. Csak jóval később, 1994-ben, a Jurassic Park digidínói hoztak áttörést. Ekkor nyilatkozta azt Lucas, hogy megcsinálja az előzménytrilógiát. (Ováció és örjögés a SW fanaticok körében!) Ha ezt a bitszegény környezetet tudatosítjuk magunkban, akkor tudjuk igazán értékelni, felfogni, mekkorát is szólt a korabeli mozikban a Birodalom technikai attrakciója! A fiatalabb olvasók esetleg

kissé csudálkoznak az idézetbeni hi-fi tornyok emlegetésén. Az ő kedvükért lepötyögöm, akkoriban egy hi-fi torony birtoklása olyan volt, mint most egy 3D-s Blue ray házimozi, térhatású hangrendszerrel. A csúcs volt! Én is álmodtam, hogy lesz egy komplett kazettás magnó-rádió-bakelit lemezjátszó egyben cuccom. Baromi drága volt az ilyesmi. Gondolom „b” ezzel a képzeletársítással tudta a Lucasfilm újszerű hangzását megfogni.

Hozzáteszem, ez nem az ő szellemi csökevénye volt! A kor átlagolvasója, köztük jómagam is, éppen így gondolkodott. Az idézett szövegben az elképedést okozó berendezések említését megértem. Ugyanis ezt nem kellett részletezni, de az olvasó mégis képben volt. A digitális kor előtt a számítógép és hi-fi együttes említése meghozta a kívánt hatást! El lehetett gondolkodni azon, milyen lehetett egy... „...tudományos kísérleti műhely...” -re hasonlító filmstúdió. Valószínűleg megborzongott, esetleg valamiféle Frankenstein-szörnylaborra gondolva, és - ha még addig nem látta - elhátározta, hogy megnézi a csillagháborút. Az író a látvány hódításának fokozódását említi a Birodalom esetében. Igaza van. Azóta Lucastól személyesen tudjuk, hogy az Episode 4 teljes saját bevételét a Birodalomba fektette, még el is adósodott! Az Empire több mint 30 milliót kóstált... de visszahozta, sőt! Közben azért a mester néhány évet öregedett! A film-mogul itt már a New Hope idő és pénzühiányos vágástechnikáját tudatosan új filmformanyelvvé tette, ezzel bevezetve a mai kor pörgős stílusát. A Birodalom dirr-durr már az új szemlélet nagyköve a világban, mely még az EP4 látványát emésztí.

Ezzel vissza is értünk a cikkhez. „b” kijelenti, hogy „A filmek megyerték a nézőkért vívott háborút...”. Mármin a Lucasfilm alkotógárdája, és természetesen a 20th Century Fox, a forgalmazó. Egyszer készítettem egy Star Wars statisztikát, amely csupán a szentesi viszonyok közt felméri a nézettségeket. Ez a 90-es évek második felében volt, sokat segített a mozi akkori vezetése, hiszen dokumentumokat kaptam, olyanokat, amik még a levéltárban se voltak meg. Ez a kis kimutatás azt bizonyítja, hogy a moziban hamarabb volt rendszerváltás! A partizán- és szoc. művész filmeket csak a fanatikusok, és szerelmesek nézték. A kapitalista kultúrmocsokot annál többen! A szerző azon kezd el tipródni, hogy mi is jöhet még ezután? Nyilván értesült róla, hogy egy új típusú kamerát készítettek a filmek kedvéért, ezért említheti „...a kamerák felvevőképességének, gyorsaságának növelését...” meg az Industrial Light and Magic legújabb trükkfejlesztéseiről, amikkel a The Return of the Jedi munkálataiba fogtak. Hogy ezt hová lehet még fokozni, azt „b” Kelet-Európában, ott és akkor el sem tudta képzelni. Ezzel sem volt egyedül.

Az információszegény közegben görcsösen vonagló agyvizárvízre elég jól emlékszem, magamról. Az Empire úgy hazavágott, hogy levegőt nem kaptam, a képzeletem leblokkolt, mint a munkások a gyár bejáratánál. Képtelen voltam bizonyos jelenetek búvköréből kilépní! Hosszú időre meghatározó volt pl. az aszteroidamezőbeli üldözés... Azt hiszem, ebből az édes rabságból máig se szabadultam meg. „b” ismét aggódni kezd. Mi lesz a cúcial-lista műélvezettel? Mi már tudjuk, hogy a szocreálnak anyyi, az elvontkodás meg ugyanúgy elvan, mint régen. A - valós - aggodalmát egy anonim figyelmeztetésben nyomatékosítja: „...a néző a megcsodált technikai bravúrt gyorsan megunhatja!”. Ebben bizony igaza volt, lett is olyan fejlődés a filmkép kifejezési módszereiben, hogy ihaj-csuhaj! A szédítő trükkök meg egyre rafináltabb élvezeteket kínálnak, s egyre gyorsabban válnak hétköznapivá. A digitális kor pedig „b” által elképzelhetetlen forradalmat hozott. Nagyon remélem, hogy egészségben megérte a Jurassic Park T-Rexének attrakcióját, sőt abban is bízik, hogy tanúja volt valamelyik multiplexben Darth Vader születésének! Ez a forr a dalom véleményem szerint azóta is tart. Lehet, hogy unokáink már csak nevetni fognak az Empire trükkjein, vagy úgy csodálják, mint mi az 1933-as King-Kong jeleneteit. A cikk végén azon filozofál, hogy mi marad a filmeknek, ha a néző ráun a káprázatra. „Vissza a technikától - a művészethez”, így az utolsó mondat. Úgy tűnik, „b” ebben egy kicsit bízott. Azt gondolta: ez egy divathóbort, majd elmúlik... 2011 februárjában azért már látszik: nem múltott el! Művészetté lett!

Homoergaster

NÉPSZAVA 1982. FEBRUAR 14., VASÁR

Csillagok és filmesek háborúja

Néhány éve még nem hittük, hogy a filmgyártásnak születhet egy olyan ága, amelyben az értéket nem a művészet, hanem a technika mércéjével fogják mérni. A Csillagok háborúja, amely 11 millió dollárba került, nem annak köszönheti a több mint 400 milliót, hogy soha nem ismert művészi magaslathoz emelt. A látvány hódította meg a nézőket. Még inkább így van ez a folytatás esetében.

„A Birodalom visszavág” a technikai, optikai trükkök kavalkádja. Újabb bizonyítéka annak, hogy a számítógépek, a hi-fi tornyok, az elképesztésre alkalmas technikai berendezések bevonultak a stúdiókba. És velük: technikailag képzett fiatalok egész generációja.

Merőben újfajta feladatokat oldanak meg. Egy-egy trükkfelvétel, néhány másodperces képsor számítógép-programozók, optikusok, technikusok egész hadának összehangolt munkáját igényli. A stúdiók néha már tudományos kísérleti műhelyekre hasonlítanak, ahol számítógép-vezérléssel izgal-

mas megoldásokkal próbálkoznak. Sikerral. A Csillagok háborúja 365 optikai felvételhez 14 ezer részletet készített el. A különleges effektusokon kilenc hónapig tízezerrel dolgozott három műszakban.

„A Birodalom visszavág” túlszárnyalja elődjét is. A gigantikus gépszörnyek kézzel mozgatott kis figurák, a rakéták grafikusok rajzai, a toronyépületek mattüveg-festmények - de mindez együtt valóságú káprázat. A filmek megyerték a nézőkért vívott háborút.

De mi lesz a folytatás? Az amerikai filmek egy része újabb technikai csodákra dolgozik. Vannak, akik a kamerák felvevőképességének, gyorsaságának növelésétől várnak eredményt. Mások a korábbtól eltérő trükkök alkalmazásában reménykednek. És akadnak olyanok is, akik figyelmeztetnek: a néző a megcsodált technikai bravúrt gyorsan megunhatja! Mi marad akkor a filmeknek?

Vissza a technikától - a művészethez...

(b.)

Ian Scott – Sam Keith: Highway to Hell 1-2.

Az új évtized első hónapjában került kezembe egy vértől csöpögő, igen-igen agresszív képregény. A címe: Highway to Hell. A második oldalon megtudjuk, hogy a 2010 elején megjelent kétkötetes remeket Ian Scott és Sam Keith neve fémjelzi. A fémét itt szó szerint is érthetjük, mivel Ian Scott-tal korábban az Anthraxban találkozhattunk. Az új Lobo sztori az ő ködös agyszüleménye.

A történet a szokásos jó és gonosz párharcára épül, esetünkben a halhatatlanság varázsával megfűszerezve. A „ring” egyik sarkában Lobo, a kék bőrű, 7 láb magas, halhatatlan izomkolosszus, a másik „gonosz” sarokban a sötétség hercege, vagy hercegnője(?): a Sátán feszít.

Az események Lobo lakásán kezdődnek, ahová egyik éjjel haldokló úrdelfinek csapata tör be. A vezérállat hátába egy üzenetet szúrtak. A cети és a kés feladója maga a Sátán. Néhány könnycsepp elmorzsolását követően Lobo akcióba lép. Úrcsopperre pattan és uzsgyi, irány a Pokol. Hosszas úrvágta után a Styx folyó partján várakozó halottak csapatába csapódik, majd kalandjait a Titanicon folytatja, ahol – mint majd minden második oldalon – véres rendet vág a bálozók között. A süllyedő hajóról egy szigetre veti a sors, megküzd egy halott méhecskével, ami aztán talpon csípi. Fájdalmát csillapítandó egy közeli kocsmában üti el az időt... nomeg a pultot támasztó törzsvendég fejét. Kocsit lop – a technikát utoljára a Hegylakó 1-ben láttam Kurgantól –, majd 666 mérföldet autózva megérkezik a célvárosba. Több oldalnyi bunyót követően az első kötet utolsó lapján találkozunk egy szőke kislánnyal...

A második részben még inkább a harcra tevődik a hangsúly. Az ellenfelek különböző alakokban – kislány, férfi, kutyafejű alak, stb. – és helyszíneken, – divatbemutató, kocsmá – esnek egymásnak. Lobo pedig kitarítóan tör a célja felé: megölni a Sátánt. Tűz, hányás, zombik, gyilkos ölebek, ...végül egy óriás gésa. Szoknyája alatt a holtak légiója, akik aztán felzabálják a hősiessen küzdő főhősünket. Ez lenne a vég? Korántsem!

A történet, már e rövid értékelésből is kitűnik, hogy igen zavaros. A lényeg a brutalitáson, a tragárságon, no meg a vérfürdön van. A karakterek kidolgozatlanok, szövegeik egyszerűek, gyakran az életből lopottak. Ian legjobb döntésének az illusztrátor kiválasztását tartom. Sam Keith ugyanis profi. Könnyed vonalvezetésével, változatos, hol realiztikus, hol csak vázolt képi világával lehel életet ebbe a vérgőzös káoszba. Végül is miatta döntöttem e képregény mellett. Humoros rajzai ugyanis elfeledtetik velünk a történet hibáit...

Zárásként pedig hadd idézzem a főhőst: „I’m gonna find me a drink, drink it, kill you and drink some more.”

Sigynnae

3+2

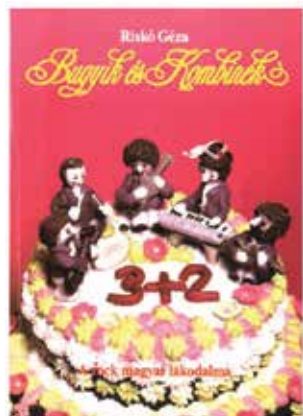
avagy: a bugyis, kombinés kukoricás lagzirock felemelkedése, és...

...sárgul már a kukoricaszár ...kombiné, kombiné, csipkés kombiné... Ki ne hallotta volna ezeket a szörnyűségeket! A 90-es években ezektől zengett egy-egy piac, ahol az árusok egymással versengve kínálták, bakeliten, de főleg ilyen-olyan (általában hamis) kazettán és később CD-n a hírhedt lakodalmas rockot! Rettenetesen utáltam! Meg lehetett vele kergetni! Azt azonban belátom és elismerem, hogy ez egy nagy korszak volt, milliók hallgatták, énekelték, játszották. A popzene legpopulárisabb oldalhajtása.

A legalacsonyabb ingerküszöbre épített zenei produkcióban egy érdekességet azért felfedeztem: a titatita-dobra táncoltak-mulattak olyanok, akik a leglágyabb metált is zsigerből utasították el. Ez egyébként egy fordított veszélyt is generált. Lehetett valaki hardcore metálos, de csacsi részegen esetleg könnyen mulatni támadhatott kedve a sárguló kukoricára is! Noha a hátam borsózott attól, hogy a „Híd alatt, híd alatt, a Margit híd alatt, láttam meg a kombinéodat!”, mégis remekül szórakoztam azon az örületen, ami mindezt övezte. Aztán elmúlt, nem is tudom mikor, talán az új évezred elején, és elcsitult a titatita-ihaj-csuhaj. Utólag belegendolva, föl se tűnt, amikor „csönd” lett. Meglehet, hogy csupán a valós téréből tűnt el a ricsaj, és a neten továbbra is éli világát, a letöltőoldalakon. Ezt nem tudom, de igazából nem is érdekel. Az már nem ugyanaz, mint amikor a magnókon bömbölt az agyonhallgatott, gyárilag hamis mulatós kazetta. Ma már a piacokon kazettás magnót a roncsderbyken árulnak, lestrapált lemezjátékosokkal, vagy működik-vagy nem TV-kel és a kukából kihálászott számítógéproncsokkal egyetemben. Nem hiszem, hogy sokan vesznek mostanában újonnan kazettás magnót, pláne kazettát. Az empéhárom még a cédét is kiütötte.

Amikor belevágtam eme cikk megírásába, felhívtam Jimmy-t, hogy lestoppoljam a rovatot. Közöltem vele az együttes matematikai műveletét...különböző, nem teljesen beazonosítható zörejek után jött Jimmy válasza: tiéd a zenerovat! Hogy miért szántam rá magam, hogy a jelen-ség elindítójának, a 3+2 zenekarnak szenteljek egy cikkek-sket a zenerovatban?

Két okból. Az első: 1987. február 27-én lépett fel a zenekar a Budapest Sportcsarnokban, és ennek most van a huszonnegyedik évfordulója. Másodszor meg azért, mert Szentés város kis magánantikváriumában, a Kincses-ládbában, 50 Ft-ért hozzájutottam az együttesről szóló könyvhöz! Így legalább a cikk írása közben én is ismerkedem a történetükkel. Az ilyesmi ártani nem árt, poénnak viszont nem rossz! Hát akkor vágjunk is beleje...

Hogy is kezdődött ez a vigyorgó téboly? Valaki Újvidékről hozott egy kazettát... Ennek lejátszása vírushordozónak bizonyult, és a kör gyorsan terjedt. Az öngerjesztő folyamatban

barátok barátai, azok ismerősei telefonáltak, üzentek a határmentieknek: vegyétek meg nekem is! Kitért a járvány, és gyorsan elharpózott. A kör sebesen nőtt. Attól fogva a jugoszláv hanglemezgyárban nem győzték sokszorosítani a szalagokat, préselni a lemezeket... a magyar fekete-piacra! Hetek alatt százezer forgalom a Viharsarokban, Szegeden, Baján és környékén. Aztán megindult az „import” a fővárosba. F fiatal rockerek, öreg munkások, orvosprofesszorok, tinilányok és bő szoknyás nénikék kapkodták szét az aluljárókban, pályaudvarokban, a piacok „KGST” zónáiban.

Isten háta mögötti falvak nótái, kocsmadalok, ósdi slágerek...egyszer csak derült égből világvége, a rock-metál elektromos hangszereinek zúdulnak a gyanútlan hallgatóságra. Az első döbbenet után ez lett az új divathóbort. Beindult a csúcsbiznisz, telt házas koncertek, mindez a Vajdaságból elindulva. A 3+2 még a Beatles-t is überolta a gyorsasággal, ahogy berobbant a show bizniszbe. Nem is nagyon tetszett ez pl. Erdős Péternek, „a doktor” cenzúrahivatalának, az ORI-nak (Országos Rendező Iroda). Fanyalgott a lelkem. Az úgynevezett „popszakma” – ez is egy nagy elnevezés, mint oly sok minden abban a korban – budapesti főhadiszállásain mintha atombomba robbant volna. A döbbenet után a „kenyérfeltés” reakciója következett. 1986 forró napjain, amikor teljes a „halknifogyatkozás”, jön egy csapat, egyszerű, „NEOPRIMITÍV” hanggal, kocsmaslágerekkel arat! Ez túrhetetlen! Beindult a „vita”, hogy kultúrbotrány, meg giccscsözön! Ezek az előadó művészek elfelejtkeztek a saját karrierjük beindulásáról. Pedig eszükbe juthatott volna, hogy a tömegigénnyel szemben a „hivatalos” kiátkozás, az a közmondásos olaj a tűzre! Megmozgatták a kapcsolataikat, de csupán a rádióban találtak megértőket. Bár ha az állítólagos szakmai, minőségi szempontokat figyeljük, feltűnhet, hogy ugyanazok a kifogások hangzottak el, melyek miatt a korai beat-rock csapatokat negligálták. Alig három-négy akkord, primitív hangzás... kultúrsemét, hangzott a verdikt, elfelejtve, hogy anno ők is annak számítottak. A hanglemezgyár viszont hamar megértette, hogy nem a mű-vész-i szempontok, hanem a bevétel számít, mint mindig. A 3+2 ritka jó üzletnek ígérkezett, és be is váltotta a reményeket. Az „igényes” zenét művelők meg mehettek a lecsóba! Azt hiszem, nekem az a nagy szerencsém, hogy ebben az időben először még eléggé korlátozott volt a látóköröm zeneileg. Ultravox-ot, a magyarok közül meg Omegát hallgattam... időnként, mert hosszú szünetek is voltak. A drasztikus horizonttágulást az AC/DC, Iron Maiden, Accept, Metallica vonal mentén kezdtem. Ez korán immunissá tett a 3+2, de más „nívósabb” zenei termékekkel szemben is. A '87-es Anthrax lemez, az „Amok the living” pedig a speed-hardcore irányba vitt el, erősítve az egyre gyorsuló metál vonulatot is. Igazi nagy klasszis egy album, sokat hallgattam, sokat köszönhetek neki. Most jutott az eszembe, hogy Sípos Sanyi – ő írta a januári zenerovatot – ha negatívan akart minősíteni egy új zenémet, akkor a titatita részről mindig azt mondta: lakodalmas! Emlékszem, még a Napalm Death-ra is ezt mondta! Eleinte kissé megsértődtem, de beláttam, hogy ízlések és pofonok...

Karakterrel! Vissza a lagzirockhoz! A lemezgyár álláspontja: „Szembe kell néznünk a valósággal, ennek a fajta kultúrának nálunk széles közönsége van... Megakadályozni ügysem tudjuk... akkor pedig miért ne lehetnének mi is kezdeményezettek, hogy a bevételből nívós produkciókat támogassunk?” (Magyar Ifjúság '87 január 9.) A kegyelemdöfést az a hír jelentette, hogy a 3+2 fellép a Budapest Sportszarnokban! A Népszabadság február 7-én így reagált: „Ha megírják egyszer a magyar pop- és rockzene hiteles történetét, 1986 bizonyára fekete esztendőként szerepel benne... Délről, Mohács felől jött ez a veszedelem is, s lakodalmos rockzeneként vonul be az évkönyvekbe. A rockzenéhez vajmi kevés köze van, annak csak az instrumentumait használja fel, a lakodalomhoz annál több...” Hogy mindez ellenére megtörtént a fellépés, az estet szervező Keszte Évát dicséri. Ő a Fekete István körnek akart segíteni egy állatmenhely létrehozásában. A kör tagjaival megbeszélte, hogy egy nagyszabású, népszerű rendezvényt szerveznek, amire sok ezer jegyet lehet eladni. Lekötötte a Sportszarnokot 1987. február 27-re, aztán keresni kezdett valami produkciót, amivel az alkalmat megtöltse. Dollárgázsizs külföldiek szóba sem jöhettek, elvitték volna a bevétel jelentős részét. A népszerű magyarok vagy le voltak kötve, vagy nem engedte őket valami papiros. Végül Tolcsvay Bélához fordult, aki adott neki egy kazettát, mondván, ennek a jugoszláviai magyar együttesnek lemezét keresik óriáig a kedves vevők a hanglemezboltokban. Mikor behallgatott, kiakadt, az volt a benyomása, hogy erre itt két ember sem fog jegyet váltani, de úgy volt vele, Tolcsvay csak ért a zenéhez, meg aztán komoly egy ember. Mikor felmérve az igényeket kiderült, hogy rajta kívül már mindenki ismeri a zenekart, leutazott hozzájuk, Bácskatorpolyára. A dolog nem ment simán. A zenekar nem ugrott ki a bőréből, hogy jótékonykodva koncertezhet Budapesten. A hölgy sírva fakadt, végül a basszusgitáros mellé állt, hogy neki is van 4 kutyája, vállalják el. Sínen volt a dolog. Amikor az állatbarátok széthordták a szórólapokat a Skála áruházba, a Corvinba, pályaudvarokra, a nép harapott rá. Óriási volt az érdeklődés. De még ennél is jelentősebb volt a szájpropaganda ereje és a kíváncsiság. Az eredmény: több mint tízezer váltottak jegyet az eseményre! Azon a péntek estén a csarnok zsúfolásig megtelt. Az Esti Hírlap komolyzenei kritikusa is ott volt, és eképpen foglalta össze a tapasztalatait: „...Ennek a műfajnak a figyelemmel kísérését már rég örömmel rátestáltam volna illetékesebb fiatalokra. Most végül hagytam magam rábeszélni: nézzük, hallgassuk meg, mitől a lázas érdeklődés az általános iskolástól az egyetemi professzorig... Nem akartam hinni a szememnek, sem a fülemnek, amikor megszólaltak. A nézőtérén áhítatos, révült élvezetet tükröző arcok, mint akik most fedezik fel a legújabb és legkellemesebb csodát... ömlenek gyerekkorom slágerhangjai, amiket nyaranta... Csicsó Kálmán cigányzenekara húzott évtizedeken át a fülünkbe. Ifjú kollégám nem akarta elhinni, hogy mind kívülről ismerem, amíg nem énekeltem a fülébe a következő sort... Gyanakodott, hogy tán van már nekem is Bugyi kazet-

tám, amiről szorgalmas éjszakázással most tanultam be őket... Giccs? Az hát! Giccs az, ami tartalmatlan, felszínes érzélgősséget, üres kellemességet áraszt művészi eszközök primitív felhasználásával. Mint a tápérték nélküli ínycsögek, a gyereket nem akaró ölelés...”

Dalról dalra sűrűbb lett a hangulat, a beszámolók szerint párok óvakodtak a csarnok közepére, és megkezdődött az ösztánc. A riszálós foxtrott, a szvinges, rockosabb mozgás. Öregek, fiatalok, a legteljesebb egyetértésben...

Mindennek már 24 éve! A februári este 87 kora tavaszán megpecsételte a 90-es évtized sorsát. A mulatós rock diadalával bevonult az utcai árusoktól a komoly lemezboltok kínálatába, az otthonokba, az agyakba. A nagyalföld legeldugottabb tanyáján is, ahol dízelaggregát szolgáltatott áramot, ott is szólt a „kombinétod”! Amikor a motor köhintett, a szalag begyűrődött! Nem baj, kihúzkodták, és mehetett tovább! Ha meg befuccsolt, a legközelebbi bevásárláskor egyel nőtt az eladási mutató. A 3+2 sikere egy „új hullámot” generált, ami aztán kitermelte a maga médiaszárjait, gondoljunk csak Lagzi Lajcsira, akinek saját TV-műsora volt! Ha jól emlékszem, még Pataki Attila is kipróbálta magát a műfajban! A '90-es évek elején nem csak a közélet rázkódott-rengett a viharos átalakulásban. A 3+2 aszteroidaszerű becsapódása nyomán ez a gigászi cunami elborította a könnyűzenei életet.

A műfaj azonban az évtized végén sem halt meg, azóta is él. Sőt, a 3+2 2011-ben is virul, és városunkba is ellátogat, ebben az évben! 2011. 04. 15. és 2011. 09. 10., egy privát partyn.

A cikk elején azt írtam, hogy csönd van a piacon. Ez a csönd azonban csupán azt jelenti, hogy a műfaj megsztárja más frontokon nyomul. Az interneten honlapjuk van, ahonnan lehet tájékozódni róluk, videók, képek és szöveges információ. Sőt! A mai szent napon, február 14-én, az egyik kábeles adón, a „Nóta Tv”-n megcsodálhattam egy eredeti, korabeli kombiné klipet! A hatás elsőpró volt!

Nem szerettem a lagzirockot, és ez ma sincs másként. Sem a 3+2-t, sem az őket követő hullámlovasokat. A divathóbort elől menekültem, és talán részben védekezésül is, egyre csúnyább muzsikákat hallgattam. Nem kívánom értelmezni sem. Riskó Géza megtette helyettem. A lagzirocknak helye van a popkultúrában, a pop történelemben. Nem fölülről irányítottan, hanem spontánul vívta ki ezt a rangot.

Riskó könyve letölthető az együttes honlapjáról:
<http://www.3plusz2.hu/index.php?action=home>

A 3+2 együttes tagjai 1987-ben:
szólógitáros: Bugyi Gyula
dob, ének: Bugyi János
ritmusgitár, ének: Bugyi Zoltán
szintetizátor, ének: Góbor Attila
basszusgitár: Spör Helmuth

Homoergaster

13. A kiadói szerződésről

Az előző cikkben már érintettem néhány fontos dolgot, amely szerepel, vagy szerepelnie kellene a kiadói szerződésben, itt azonban lássuk most a kiadói szerződés egészét. Egy írással, és írásait „eladni” próbáló szerzőnek ugyanis tisztában kell lennie egy ilyen szerződés formai és tartalmi elemeivel.

A szerző a kiadótól egy szerződés-tervezetet kap, melyet áttanulmányozva, az esetleges módosításokat, változtatásokat megtéve a szerző visszaküld a kiadónak. A tartalmában elfogadott, véglegessé váló szerződés-tervezetből áll elő a szerződés, mely a két fél aláírása után válik jogerőssé.

Először nézzük a **formai követelményeket**.

A szerződésnek tartalmaznia kell

1. A két szerződő fél pontos megnevezését, és főbb adatait (pl. postacím).
2. A szerződés tárgyát.
3. A szerző által vállalt követelményeket.
4. A kiadó által vállalt követelményeket.
5. A két fél által vállalt követelmények nem-teljesítése esetére külön-külön érvényesnek elfogadott szankciókat.
6. A két szerződő fél aláírását és dátumot.

A szerződés tartalmi előírásai között szerepeltenie kell

1. A szerződés tárgyaként szereplő mű címét.
2. A szerzőnek a szerződésben nyilatkoznia kell, hogy a szóban forgó mű (művek) saját szellemi terméke(i).
3. A kiadó vagy előírja, vagy a szerzőtől kéri a mű várható terjedelmét.
4. A kiadó közli a számára küldendő mű (művek) kézirat-megjelenési formáját (pl. Word dokumentum, A4 formátum, Times New Roman betűtípus, 2-es sortáv, 2,5 cm-es margók).
5. A megjelölt mű szabványos nyomdai formátumát.
6. A szerzőnek a mű elkészültére vonatkozó határidejét. (Nem-teljesítés esetén a kiadó rendelkezését, pl. eláll a szerződéstől.)
7. A szóban forgó mű megjelenő példányszámát.
8. A műnek a kiadó által előkalkulált, hozzávetőleges árát.
9. A szerzői jogdíj mértékét (ez általában a mű árának 3-5 %-a).

10. A szerzői jogdíj esedékességének időpontját.

11. A szerzői tiszteletpéldányok számát.

12. További, a szerző által a műből történő vásárlások kedvezményes árát (vagy mértékét pl. 60%).

13. A műben szereplő képekre, illusztrációkra, térképekre vonatkozó megállapodást (pl. saját, a szerző által, vagy harmadik személy (cég) készített).

14. A kiadói jogra vonatkozó kitételeket.

Lássuk most a tartalmi előírásokat pontról pontra.

1. A mű címe. Lehet munkacím, vagy a végleges cím is, a szerző által meghatározva. (Munkacím esetén ezt célszerű előre jelezni. A kiadó esetleges reklámjához ugyanis neki tudnia kell ezt.)

2. Szerzői jogi szempontból fontos nyilatkoznia, hogy a mű saját szellemi termék.

3. A mű terjedelmét nyomdai ívben, gyakrabban oldal-számban adja meg a kiadó (vagy a szerző). Itt a kiadó közli az ettől való eltérés mértékét %-ban.

4. A kiadó szerkesztői munkájához fontos, hogy az általa kért formátumot tartsuk be. Ha valamilyen okból ezt nem tudjuk biztosítani, az általunk alkalmazott formátummal kapcsolatban meg kell egyezni a kiadóval.

5. A kiadó által közölt nyomdai formátum a szerző számára hordoz információt. Amennyiben ez nem felel meg a szerzőnek, az általa kívánt formátumban (melyet közölni kell) meg kell egyezni (s ezt a szerződés tervezetében megfelelő módon változtatni kell).

6. A mű elkészültének határideje (kézirat leadás) a két fél megállapodásán alapszik. Ugyanakkor abban is meg kell állapodni, hogy mi történjen határidő-csúszás esetén, vagy ha a kiadó idővel úgy dönt, hogy érvényes szerződés ellenére nem akarja megjelentetni a művet.

7. A megjelenő mű példányszáma a kiadó üzletpolitikájától függ, ezen a szerző alig változtathat. (Viszont jó tudni, hogy a szerzői honorárium a megállapított példányszámra vonatkozik, ettől eltérő esetre, pl. utánnymás(ok), a szerződésben külön rendelkezni kell.)

8. Az eladási ár a kiadó kalkulációja szerint történik, ezt a szerző valójában csak tudomásul veszi.

9. A szerzői jogdíj, honorárium általában a kiadott mű összértékének 3-5 %-a. Ez a százalékos arány támpont a szerző számára, tekintve, hogy a szerződésben erre vonatkozólag konkrét forintösszeg szerepel. (pl. egy 1000 pl.-ban megjelenő mű, amelynek eladási ára 2500.-Ft, összértéke tehát 2.500.000.- Ft, az elvárható honorárium 3%-al számolva, vagyis a minimum 75.000.-Ft.)

10. A honorárium esedékességének időpontja a szerző számára fontos dolog, hiszen munkájának ellenértékéről rendelkezik. Ezt általában a megjelenéshez kötik, attól számított 1-3 hónapban állapítja meg a kiadó. (Ha a kiadóval lehet egyezkedni, a honorárium terhére előleget kérhetünk.)

11. A szerzőt megilleti bizonyos számú ingyenes tiszteletpéldány, ez általában 5-10 darab.

12. Általában a tiszteletpéldányokon felül a szerző kedvezményesen vásárolhat a műből. Ennek a kedvezménynek a mértékét állapítja meg ez a kitétel.

13. A műben szereplő grafikus elemek (képek, illusztráció, térképek) jogi rendezettségéről intézkedik itt a szerződés.

14. A szerződés megállapítja azt az időtartamot, ameddig a kiadó rendelkezik a mű kiadási jogával. (Itt a szerző fenntarthatja magának – a könyvkiadás kivételével – az összes jogot, vagy csak bizonyos jogokat, melyeket a szerződésben részleteznek.)

Ezek hát a legfontosabbak, melyeket egy szerzőnek érdemes tudnia, ha van olyan szerencsés, hogy kiadót talál műve számára.

14. Legyen saját weboldald!

Manapság talán nem túlzás a címbe kívánság. Írsz, írsz, és nincsen közönséged, nincsenek olvasóid. Az internet remek fórum ahhoz, hogy olvasókat, netán rajongókat gyűjts, prezentáld magad. Az is lehet, hogy valaki, aki fontos a „szakmában”, betéved az oldaladra, és megtetszik neki mindaz, amit ott talál. És az internet segítségével leszel felfedezett.

De hogy is láss hozzá, ha eldöntötte, hogy weboldalt készítesz magadnak? Meglátod, nem is lesz nehéz, inkább izgalmas és érdekes. Hiszen ma már nem is kell értened a web-programozáshoz, kész sablonokat kínálnak a különféle szolgáltatók. Itt meg kell jegyezni, hogy kétféle megoldás közül választhatunk. Vannak tárhely-szolgáltatók, akiknél ingyenesen elhelyezhetjük, felépíthetjük weboldalunkat. Ilyenek például a

<http://www.sokoldal.hu/lap.php?azonosito=sokoldal>

<http://www.eoldal.hu/>

<http://www.hupont.hu/>

<http://oldal.biz/>

<http://www.freewb.hu/>

Ez csak néhány cím a sok-sok ajánlatból. Itt legtöbbször tőlünk független, általunk nem befolyásolható reklám-tartalmak jelennek meg általában az oldal tetején. Ez az ingyenesség ára.

Mindenesetre lehetőleg olyan szolgáltatót válassz, amelyik biztosítja a korlátlan feltöltést és látogatói számot, lehetővé teszi hírlevél készítését a regisztrált látogatóidnak, vendégkönyvet, esetleg blogot és fórumot. Jó, ha weboldalad látogatóinak számlálására is van lehetőség.

A másik változat a „fizetős” weboldal készítése. Évi vagy havi díjért veheted igénybe a tárhely szolgáltatást, egyébként az oldalak szerkesztése azonos az előbbivel. (Esetenként a fizetős címeken az ingyenességnél nagyobb tárhelyet, bővebb szolgáltatást nyújtanak.)

A weboldal készítésénél néhány kívánatos alapszabályt érdemes betartani.

Először is, fontos, hogy oldalad ne legyen túlzásúfolt. Sokan lázba jönnek, amikor a sok-sok csillogó kelléket, építőelemet látják. Telerakják oldalukat mindenféle, a szemet a lényegről elterelő elemmel. Ugye nem kell bizonyítanom, hogy számunkra a tartalom lesz a lényeges, és a többi csak ennek erősítésére kell szolgáljon, vagy arra, hogy kiszolgálja azt.

Fontos tudnod azt is, amit a sok-sok webguru már számtalanszor leírt, hogy az oldalad látogatója csupán néhány másodpercet szán arra, maradjon az oldalon, vagy kattintson és lépjen tovább. Tehát a nyitó oldalnak kell elég érdekesnek lennie ahhoz, hogy az oda látogató maradjon vendéged. Ez persze nem is olyan egyszerű, de bűvárokodva az erről szóló leírásokban, hasznos tippet kaphatunk. (Az e-book-omban erről részletesen írok.)

Jó az is, ha a feltöltött anyagaidat (műveidet) kommentezési (hozzászólási) lehetőséggel látod el, vagyis a látogató megírhatja véleményét az alkotásaidról. Egyfajta tetszési index alakítható ezekből a véleményekből.

A blogról. Nagyon jó szolgálatot tehet a saját, személyes szakmai blogod. Egyrészt ezen keresztül jobban megismerhetnek, betekinhetnek a „műhelyedbe” (ne feledd, az emberek szeretnek bekukucskálni mások életébe), követhetik esetleg az alkotói folyamatot, azaz titkokhoz jutnak hozzá. És ez nagyon csábító.

A hírlevél sok mindenre jó lehet. Először is az elkészült weblapod megjelentét jelentheted be ismerőseidnek. Azután, amikor gyűlnek a regisztrált látogatóid, tájékoztathatod őket az újra meg újra feltöltött tartalmakról. Felhívásokat tehetsz közzé megjelenésekről, vagy személyes találkozásokról klubokban stb. Az alkalmazásnak csupán a fantázia szab határt.

Mindez csupán néhány gondolat a weblappal kapcsolatban a fontosabbak közül. A Kreatív írás c. e-book-ban mindent bővebben, kiterjedten, részleteiben aprólékosabban kifejtem.

Remélem, felkeltettem az érdeklődésedet ez iránt az újszerű, örvendetesen egyszerű megjelenési forma iránt.

Gyenge István

<http://kreativ-irasruhely.gportal.hu>

Ideleenn idegen

Még emlékszem az értetlenségemre.

Úgy hittem, valahogy eltévedtem, és egy teljesen ismeretlen világba csöppentem. Szörnyű érzés volt számomra akkoriban maga a létezés is, egyszerre vacogtam a hidegtől, és kínlódtam a hőségtől. Lelki szememmel szinte láttam, amint felhólyagzódott bőrömmön megtelepszik a dér. Mindez persze csak számomra volt olyan szörnyű... körülöttem megszámlálhatatlan ember, aki olybá tűnt, tökéletesen jól érzi magát a bőrében.

A következő sokk akkor ért, mikor röplüni próbáltam. A szárnyaim... eltűntek! Nem leszakadtak, vagy levágták őket, egyszerűen úgy tűnt, mintha sosem lettek volna! Az ellenség így bármikor meglephet, akár fölülről, akár alulról... védtelen voltam, kiszolgáltatott.

Sosem volt nyugtom. Nappal fekete fénycsóvákat véltem felfedezni, melyek alulról világítottak a felszínre, és tudtam, engem keresnek; éjszaka pedig még levegőt sem mertem venni, hiszen Ők, az Ellenség, ilyenkor szabadon sétálhat a felszínen...

Persze hamarosan rájöttem, hogy miért nincs szárnyam. Akkor, mikor először néztem tükörbe. Ez... ez nem az én testem! Sőt, ami azt illeti, néha még csak nem is én irányítom... Talán elköttem valamit odafönn? S az a büntetésem, hogy egy halandó testben szenvedjek? Aki talán jó, talán gonosz? Nem tudnék elképzelni kegyetlenebb büntetést, mint egy bűnös testébe zárva nézni, milyen gonoszságokat követ el... és miről mond igazat, mit tagad le...

S végül, hiába tudom, hogy valószínűleg ez egy büntetés, egy olyan bűnért, amire nem is emlékszem, dühöm a tehetetlenségem miatt éjszakáról éjszákára nő. Mintha csak az volna a büntetés lényege, hogy a dühöm fokozódjon... hogy a bennem égő láng idővel kiszabaduljon, és mindent elemésszen!

De nem! Ezt nem engedhetem! Kétségbeesésemben örült ötletem támadt; a végső megoldás ideája! Érzem, nem tudom már sokáig visszatartani magam; ha nem teszek valamit, akármit, akkor szörnyű dolgok következnek...

Most itt állok, a szakadék szélén. Körülöttem sűrű erdő, a szél vadul cibálja kabátomat. Ahogy ide-oda csapkodnak kabátom szárnyai, egy könnycsepp gördül le az arcomon. Soha nem fogom már érezni az igazi repülés örömét... talán csak egyszer.

Elrugaskodom a szakadék szélétől. Egy pillanatra mintha megtartaná az elveszett szárnyaim, és újra röplünnék... ám nem. A kegyetlen valóság magához ránt, ahogy a szakadék alja is... Mellettem elszárgul a sziklafal; ha akarom, képzelhetem azt, hogy egy kies táj felett röplök...

Ideleenn mindig is idegen maradnék.

Anonymus R. Chynewa

Anthony Norton: Démon születik

Képzünk el egy fantázia szülte világot, Káosz földet, amelyen nagy tudású varázslók uralkodnak, akik nem csak a mágia mesterei, de a legkülönbözőbb tudományok szakértői is egyben. S képzünk el ebben a világban egy kamasz fiatalembert, akinek egyáltalán nincs kedve apja örökébe lépni, pedig apja, Valdemar Sternic, az egyik nagy hatalmú varázsló. Mindemellett Káosz föld másik három uralkodó varázslója közül kettő is meg akarja szerezni birodalmukat.

Ilyen felütéssel kezdődik Anthony Norton: Démon születik című regénye, amely az Ad Librum kiadásában jelent meg. A könyv kellemes, visszafogott humorral rendelkezik, alapvetően szórakoztató, ám nem nélkülözi a komoly mondanivalót sem. Érdekes problémákat feszeget, például a mester-tanítvány viszonyt, az apa-fiú kapcsolatot, a magányosságot, s nem utolsósorban a felelősséget. Mindezt meglehetősen érdekes világban, fantasy környezetben.

Mint ahogyan azt a kötet fülszövegében is olvashatjuk, az ifjú Valdemar egy mágikus kísérlet során, balesetben elveszíti édesapját, sőt, fizikailag is megváltozik. Bőre és haja elszíntelenedik, valamint hátából polipcsápok nőnek. Nem sokkal később kinézete és viselkedése alapján az apja alattvalói „megajándékozzák” a Kerge Démon névvel.

Nehéz időszak következik, hiszen az ifjú Valdemarnak nem csak apja szellemével kell megküzdenie, hanem azzal a rengeteg feladattal is, amelyet eddig az idősebb Valdemar látott el. Az emberek kordában, s a termőföldek rendben tartása pedig ennek csak kis része. Hiszen mi helyett a szomszéd tartományok urai, Moloveia és Gerderisz megtudják mi történt, rögvést tervet eszelnek ki, hogy Kerge Démont letaszítsák a trónról, ahová apja halála után került, s uralmuk alá hajtják a birodalmát.

Ám ez mégsem megy olyan egyszerűen, mint azt gondolják.

Mint fentebb említettem, a varázslók nem csak a mágiához értenek, de a legkülönbözőbb tudományokhoz is. Így lehetséges, hogy olyan elméletek is helyt kaptak a regényben, amelyek például a világ keletkezéséről szólnak, társadalomkritikát fogalmaznak meg a család szemszögéből, vagy épp biológiai és etikai fejtegetéseket tartalmaznak a klónozásról, mindezt természetesen hozzáigazítva az író által kialakított világhoz.

A regény fordulatos, cselekményekkel és meglepetésekkel teli. Könnyed, már-már bohókás hangvétele miatt gyorsan fogyasztható. Első kötetes szerzőtől határozottan jó teljesítmény, aminek persze megvannak a maga hibái is. Mindazonáltal, akárcsak a filmeket, a könyveket is tudni kell a maguk helyén kezelni, s ha így teszünk, a Démon születik kellemes kikapcsolódást tud nyújtani.

A könyvvel kapcsolatos további információk, a szerző rendhagyó ajánlója, valamint a regény egy részlete megtalálható a www.adlibrum.hu/Norton weboldalon, ahol akár meg is lehet azt vásárolni.

Jimmy Cartwright

I

Lidércfény

